

DE VIRTUTIBUS ET VITIIS.

λωκεν. Ο γάρ λοιδορών τ' ἔπειρον, ἑαυτὸν κατα-
κείνη· σαρκικός γάρ ὄντιν, ἐν τοῖς ἔ κόσμῳ δι-
κτοῖς συμπλεκόμενος. Ο λοιδορός ἔχει τὰ συν-
αμφοτέρα, καὶ καταλαλιάν, καὶ μῖσος, ἔ ψι-
δυλισμόν. Ο τοῦτος οὖν ἀδελφοκτόνος κείνε-
ται, ἔ ἀσπλαγχνος, καὶ ἀνελεήμων. Ο δὲ
ἔχων τ' φόβον ἔ Θεῷ πάντοτε μέν' ἑαυτῷ, καὶ
τ' καρδίαν αὐτῷ καθαράν, ἐπὶ λοιδορίας ἔ χαί-
ρει ἑτέρων, ἐπὶ ἄνομοις κηρύξιν ἔχ' ἴδεται,
ἐπὶ πάσῃ ἑτέρων ὄντι ἀναπαύει. Ορῆς οὖν
ἄξιος ἀληθῶς καὶ πένθος ὁ ἑαυτὸν ἐδίξας ἐν
λοιδορίας. Καὶ τί τῶν ἔ μῖσος ἀνώτερον;
Ο' θεὸς καὶ ὁ ἅγιος Ἀπόστολος ἀπαγορεύων τὰ τῆς
ἀτοπίας ἔργα, σωμαθμῆι καὶ τ' λοιδοροῦν· ἔ
λοιδοροῖ, ἔχ' ἄρπαξας βασιλείαν Θεῷ κληρονο-
μήσοι.

A declarat: qui enim in alterum est contume-
liosus, seipsum condemnat: carnalis enim
est, & mundi laqueis implicatus. Homo
maledicus utroque & odii & susurrationis
morbo laborat. Qui autem talis est, fra-
tricida, & crudelis, & immitis censetur.
Cui vero timor Dei semper ob oculos ver-
satur, & qui mundo est corde, aliorum
ignominia non gaudet, nec de occulta
cujuspiam turpitudine letatur, neque in alio-
rum lapsu atque ruina conquiescit. Vere
ergo miser ac deplorandus est ille, qui ma-
ledictis & conviciis in proximum conferendis
adhaesit. Quid autem hoc scelere gravius?
Unde & sanctus Apostolus nefaria impio-
rum opera prohibens, etiam maledicos iis
adnumerat: neque maledici, inquires, ne-
que rapaces regnum Dei possidebunt.

1. Cor. 6.

ΚΑ.

C

X X I.

ΠΕΡΙ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑΣ.

De Temperantia & Continentia.

ΜΑκάριος ἀληθῶς καὶ τεισμακάριος ὁ
ἐγκράτειαν φυλάξας, ὅτι ὄντως μεγά-
λη ἀρετὴ ἡ ἐγκράτεια. Ἀλλ' αἰδέσασθε μέγχι
τίνος, καὶ ἕως ποσῶν, καὶ ἐπὶ τίνων ἡ ἐγκράτεια
λέγει, ἢ κείνη, ἢ ζητεῖται. Ἐστὶν οὖν
ἐγκράτεια ἐπὶ γλώσσης, τὸ μὴ λόγοις παλεῖσθαι,
καὶ κενῶς ἐξέλκεσθαι, τὸ κρατεῖν γλώσσης καὶ μὴ
λοιδορεῖν, τὸ μὴ ὑβρίζειν, τὸ μὴ καταράσθαι, τὸ
μὴ ἀργολογεῖν τὰ μὴ καθήκοντα, τὸ κρατεῖν
γλώσσης καὶ μὴ ἐνδραβάζειν ἕνα τῶ ἐνί, μὴ
λέγειν ἀδελφόν, τὸ μὴ δόκλυτῶν μυστήρια,
τὸ μὴ μελετᾶν τὰ μὴ ἴδια. Ἐγκράτεια ὄσιν καὶ
ἐπὶ ἀκοῆς, τὸ κρατεῖν καὶ μὴ κατακουάσθαι δὴ
ἀκοῆς ματαίας. Ἐγκράτεια καὶ ἐπὶ ὀφθαλμοῖν,
τὸ κρατεῖν ὄρασεως, καὶ μὴ ἐκατεῖναι ἢ κατα-
μαυθάνειν ἐν πᾶσι περπνοῖς, καὶ οἷς ἔ σφέπει.
Ἐγκράτεια ἐπὶ θυμῷ, τὸ κρατεῖν ὀργῆς, καὶ
μὴ παγῆως ὑπαπέσθαι. Ἐγκράτεια ἐπὶ δόξης,
τὸ κρατεῖν φρενῶν, ἔ μὴ θέλειν δοξαζέσθαι, τὸ
μὴ ζητεῖν δόξαν, τὸ μὴ ὑψάσθαι, τὸ μὴ ζητεῖν
ἡμῶν ἔ φουσιᾶσθαι, τὸ μὴ φαναζέσθαι ἐπάνοις.
Ἐγκράτεια ὄσιν λογισμῶν, ἔ τῶντες κολάζειν
τῶ φόβῳ ἔ Θεῷ, τὸ μὴ συγκατατίθεσθαι ἢ
ἐνδύνασθαι λογισμῶν δέλογον ἔ ὑπαπέσθαι. Ἐγ-
κράτεια ἐπὶ βρώματι, τὸ κρατεῖν καὶ μὴ
ἐπιζητεῖν βρώματα ὑπέρογκα ἢ ἐδέσματοι πο-
λύτιμα, τὸ μὴ πᾶσι χαίρειν ἢ πᾶσι τὴν ὄραν
ἐδίειν, τὸ μὴ ἐνέχεσθαι τῶ πηδύματι τὸ γα-
ρμαργίας, τὸ μὴ ἀπλησθῆσθαι ἐν κάλλει βρω-
μά-
μα-

B Eatius ac vere felicissimus, qui tem-
perantiam ac continentiam servat. Ma-
gna profecto & eximia hæc est virtus. Ve-
rum quam longe ea pateat, quantique va-
leat, & quibus in rebus sita sit, benigne
quæso attendite. Est ergo temperantia &
continentia in lingua, cum quis nec plu-
ribus verbis utitur quam oportet, nec ina-
nibus, atque inutilibus: cum modestè
frano linguam temperat, cum a conviciis
& execrationibus abstinet, cum non dele-
ctatur vaniloquiis & iis quæ non decent:
cum linguam refrænat, & unum in alte-
rum calumniando & obtrectando non com-
movet: cum secreta cælat, & quæ sua non
sunt, non curat. Temperantia quoque ac
continentia in auditu est, cum quis auri-
bus suis sic imperat, ut eas verbis inani-
bus ac maledicis non accommodet. In oculis
etiam temperantia consistit, quando quis
sic aspectum comprimit, ut non passim quæ
oblectare possunt, aut quæ nefas est intue-
ri, respiciat. Animo autem temperans est,
qui sic eum regit, ut non efferatur iracun-
dia, nec cito exacerbetur. In gloria tem-
perantia hominis versatur, quando quis ita
mentem moderatur, ut nec honoribus, nec
dignitatibus, nec laudibus aucupandis vin-
catur. In cogitationibus temperantia est,
cum quis timore Dei blandas ardentisque
cogitationes reprimit. In cibis servatur tem-
perantia, quando nec superfluis, delicatio-
ribusve quis delectatur; nec extra præfinitum
edendi tempus cibum appetit, horamve
anticipat; nec spiritu gulæ vincitur;
neque